

סגן דהן אלון

952946

בן חנה ויהודה

נולד בכסלו תש"ח 16.11.1947

התגייס לצה"ל בנובמבר 1964

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב - כ' תשרי תשל"ד 16.10.1973

בקרב הבלימה ברמת הגולן.

סגן, אלי דהן.

אלי, בן חנה ויהודה, נולד בחודש כסלו תש"ח (נובמבר 1947), במרוקו ועלה ארצה עם משפחתו בשנת תשט"ו (1955). המשפחה השתקעה בחיפה והוא למד בבית-הספר היסודי "בית-יצחק" ואחרי-כן סיים את לימודיו בבית-הספר התיכון-מקצועי "שוב" בקריית-שפרינצק, במגמה של מסגרות כללית.

אלי ניהן בכישרון רב בכל הקשור במלאכת כפיים. הוא היה בקי במקצוע המסגרות, בעל מיומנות רבה, חרוץ ושקדן בעבודתו. הוא היה אדם טוב לב ונעים הליכות, מקובל על חבריו ועל ידידיו ואהוב על בני משפחתו.

מטבעו היה בעל שיקול דעת רציני ובוגר, קיבל על עצמו תפקידים ומשימות ועמד בביצועם בהצלחה. הכל הכירוהו כאדם אחראי, שמילא את כל שהוטל עליו בשלמות ובדייקנות.

אלי גויס לצה"ל במחצית נובמבר 1964 והוצב לחיל החימוש. לאחר הטירונות הוכשר בקורס למכונאי טנקים ונשלח לשרת בגייסות השריון. הוא היה חייל מסור וממושמע והצטיין במילוי תפקידו. במסגרת תפקידו הועלה לדרגת סמל.

במחצית מאי 1967 שוחרר אלי מהשירות הסדיר והוצב ליחידת מילואים של חיל החימוש במלחמת ששת הימים נמנה עם היחידה לפינוי שלל. במחצית אוקטובר 1967 התנדב אלי לשרת בצבא הקבע. הוא החליט לקשור את עתידו בשירות בצה"ל ועשה זאת מתוך הכרה בחשיבות ההתנדבות ומתוך תחושת ייעוד. הוא נשלח לשרת כמכונאי טנקים בגדוד שריון בפיקוד הצפון. בשנת 1971 נשא לאישה את חברתו ציונה והקים עמה את ביתו בקריית-מוצקין, שם נולד בכורו אופיר.

הוא נהג מצוות כיבוד הורים והיה ראש משפחה אוהב ומסור שנהנה מהבילוי בחיק משפחתו. בשנת 1972 עמד בהצלחה בקורס-קצינים בבית-הספר לקצינים של צה"ל ואחרי-כן השלים קורס קציני-חימוש בבסיס ההדרכה של חיל החימוש. לאחר שהוענקה לו דרגת הקצונה, נשלח לשרת כקצין חימוש בחטיבת "גולני".

במלחמת יום הכיפורים השתתף הגדוד שלו בקרבות הבלימה נגד הסורים ברמת הגולן. אלי נמנה עם הכוח שהיה בקו הראשון וסייע להחזיר לכשירות את כלי הרכב וכלי הנשק שנפגעו.

בהתקפת כוח קומנדו סורי על כוחותינו ביום כ' בתשרי תשל"ד (15.10.1973), נפגע אלי ונהרג והובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בחיפה. השאיר אחריו אישה ובן, הורים ואחים.

לאחר נופלו הועלה לדרגת סגן.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד היחידה: "אלי היה מהמובחרים שבקציני הגדוד ולחם בעוז רוח ובאומץ רב, כדי להדוף את הפולשים לארצנו. לצערנו הרב היה אלי צריך לשלם בגופו ובדמו למען המשך קיומה של מדינתנו-מדינת ישראל." נפילתו של אלי הממה אותנו. הוא היה אהוב ואהוד על חבריו ועל מפקדיו ביחידה. אנו לא בקשנו אבות ובנים גיבורים' אך נאלצנו להקריב את מיטב בחורינו ואת חום דמנו למען קיום עם ישראל בארצו ובתפוצות.

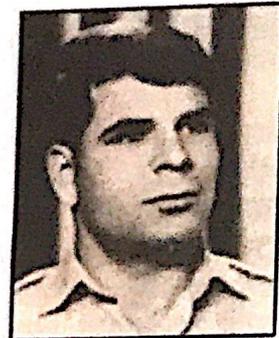
המועצה המקומית קריית-מוצקין הוציאה לאור חוברת לזכר בניה שנפלו במערכה, ובה דברים על דמותו של אלי.

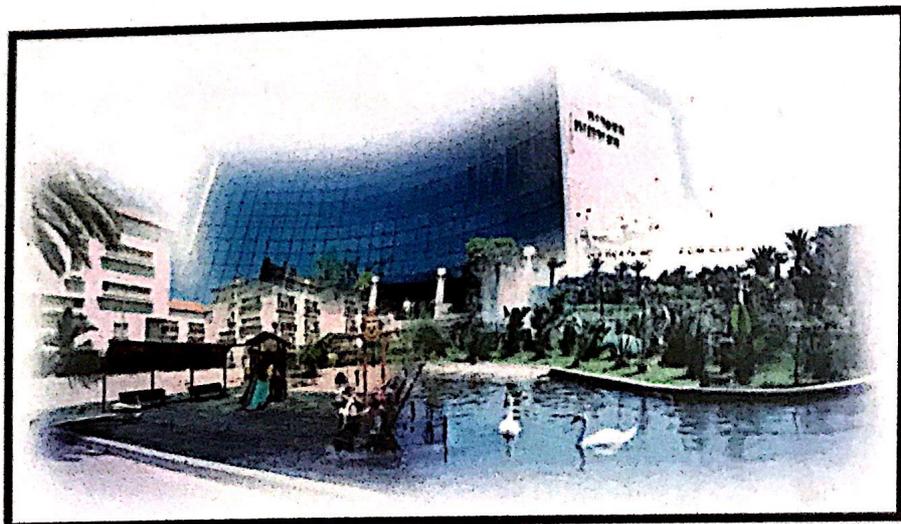
העיר בה נולד וגדל אלי-חיפה

ביתו של אלי ו'ל בחיפה

כאשר התחתן עבר לקריית מוצקין-

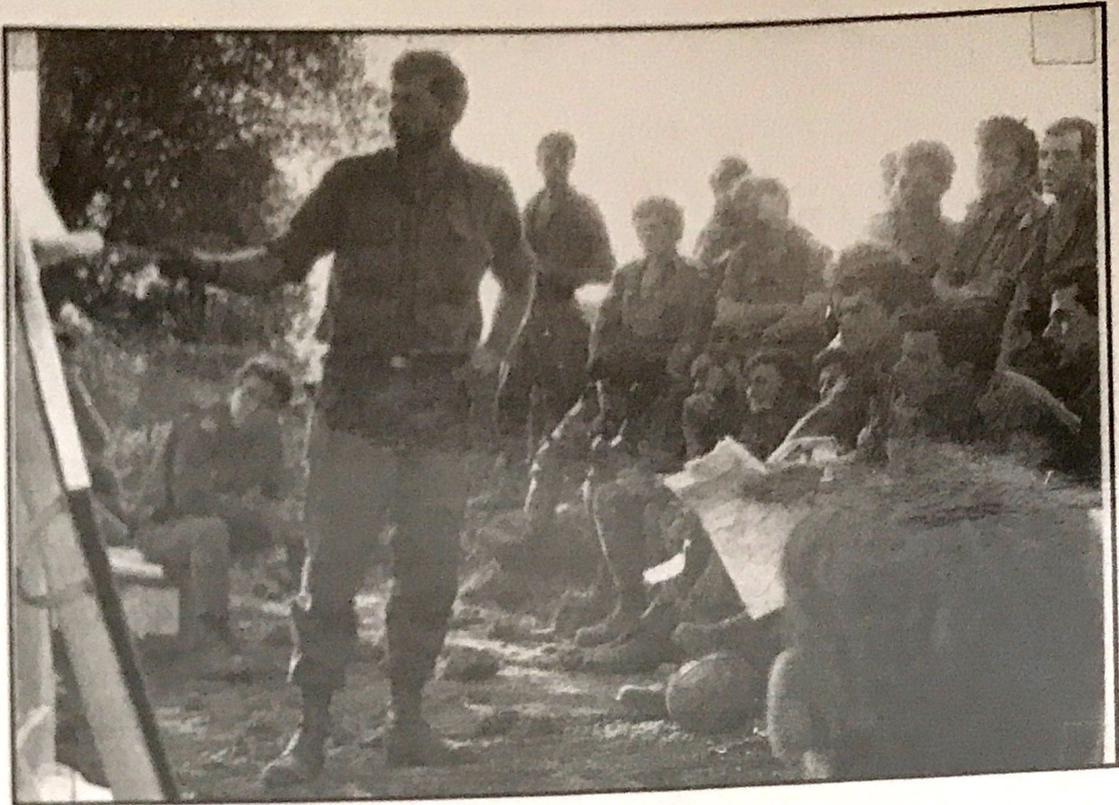

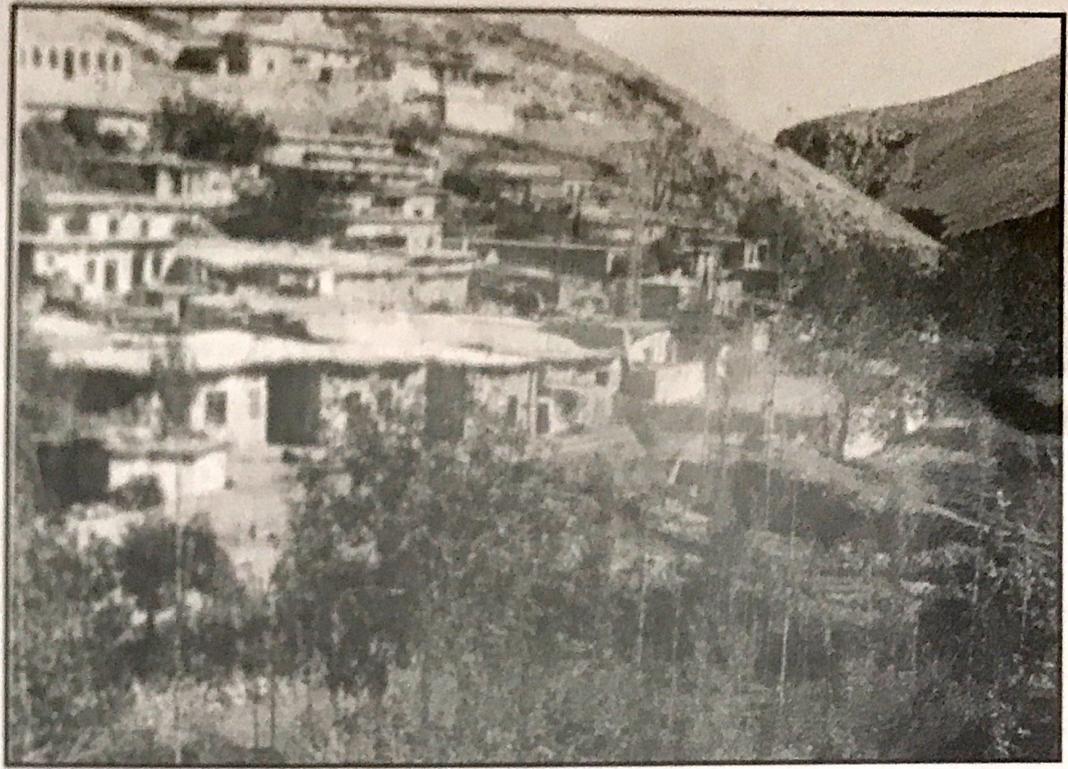
**שלב הבלימה בגזרה הצפונית
(7-6 באוקטובר 1973)**

אלוף פיקוד הצפון, יצחק חופי, העריך, כי "המאמץ העיקרי" הסורי יהיה בגזרת פתחת קונייטרה, ועל כן השאיר את חטיבה 7 עם 105 טנקים מדגם צנטוריון כעתודה פיקודית בשלושה ריכוזים גדודיים סביב נפת. בגזרה הצפונית, עליה הגנו גדוד לוחמי "גדעון", היו 137 טנקים (105 של חטיבה 7 ו-32 מחטיבת ברק), ואילו בגזרה הדרומית עליה הגנו לוחמי גדוד הנח"ל המוצנח, היה גדוד טנקים מעורב מפלוגות הטנקים של "סער" ו"סופה" של חטיבת ברק, ולו 40 טנקים בלבד. ההתקפה הסורית במלחמת יום- הכיפורים החלה בסמוך לשעה 14:00 בהפגזה ארטילרית כבדה על כל המוצבים ובתקיפת מטוסים על מפקדות עורפיות ומחנות עורפיים. לאחר ריכוך אווירי וארטילרי ותחת חיפוי ארטילרי צמוד נעו צוות הקרב של דיוויזיות החי"ר לעבר תעלת הנ"ט החפורה לאורך "הקו הסגול" במטרה לכבוש את קו המוצבים ולהגיע בתוך שעות ספורות לכביש האורך מסעדה- קונטרה- רפיד. בגזרה הצפונית נכשלו הסורים במשימתם. כוחותיהם חדרו אמנם מצפון לחרמונית ולבוקעתא, אך הם לא הצליחו לבסס מאחז כלשהו. הישגם היחיד עם פתיחת המלחמה היה כיבוש מוצב החרמון הישראלי.

חטיבת גולני ערב מלחמת יום הכיפורים (אוקטובר 1973)

בחודשי החורף ובחודשי הקיץ של שנת 1973 המשיכו חיילי חטיבת גולני בשגרת אימונים ובפעילות מבצעית. באפריל 1973 קיבל המודיעין הישראלי התרעות רבות על היערכות הצבא המצרי למלחמה, שנועדה לפרוץ באמצע מאי 1973. גם הפעם העריכו ראש אמ"ן ועוזריו כי ה"סבירות למלחמה נמוכה". לעומתם העריך ראש המוסד, כי קיים חשש סביר למלחמה. שר הביטחון והרמטכ"ל לא קיבלו את הערכת אמ"ן והורו להתכונן למלחמה במסגרת "כוננות כחול-לבן". חיילי המערך הסדיר של צה"ל ובכללם לוחמי גולני נכנסו לכוננות והחלו בפעולות שונות לחיזוק כושר הלחימה וההגנה. בחודש אוגוסט 1973 בוטלה "כוננות כחול-לבן", הוחלט לקצר את משך השירות בצה"ל ובוצעו חילופים במטכ"ל ובפיקוד הבכיר. חטיבת גולני החלה בהכנות נמרצות לקראת כנס גדול בפארק הירקון בת"א, בו אמורים היו להשתתף כל יוצאי חטיבת גולני ב- 25 שנות קיומה (1948-1973) כחטיבה סדירה ולוחמת. הכנס נקבע לחול המועד סוכות תשל"ד (10.10.73), והסמח"ט סא"ל רובקה אליעז ניצח בחודשים אוגוסט-ספטמבר 1973 על ההכנות לכנס.

ההתקפה בה נהרג אלי

ההתקפה הרצינית הגדולה באה ב־19 באוקטובר. זו היתה התקפה משולבת. החייר הסורי תקף בין גבעה 338 לבין הצומת המזרחית ואילו הטנקים ביצעו איגוף בכיוון מזרח. כשהם מנצלים את הצידים הקיימים לתנועת הכוח הסורי מנה גדוד טנקים (מ־26), והתקדמותו לחתה בחיפוי ארטילרי כבד. ההתקפה החלה אחרי אור ראשון. הקרב התמקד עכשיו באזור מוצעי בית ג'ן, הסורים נעו בשורה החייר מצפון והטנקים ממזרח. כאשר מגמת פניהם — הצומת. אכן, התקפה גזוזית מתוכננת.

הארטילריה הישראלית הופעלה ברגע הנכון, ביצילות רבה, ומגרה עליהם באש. הסורים נלכדו ב־ארגז אש. במקביל התעסקו באש עליירי לחישי גדוד „ברק“. חלק מהכוח של הצומת, שלא התעסק עם הטנקים התוקפים, פתח באש בכיוון צפון. חלק אחר של הכוח העסיק את החייר מצפון, וכן את הטנקים שהגישו בגלים ממזרח. ארון הפעיל את הטנקים שנמצאו באותו זמן במרכז הכפר; הוא הורה להם לטפס לאורך הציר המוביל לגבעת המגיד ושם, בין גבעת המגיד לבין הבתים הקיצוניים, תפסו עמדות ופתחו באש על גייסות סורים שניסו לבצע איגופים מצפון, לכיוון ציר שדפה.

בעוד ארון פוקד על הטנקים לבצע זאת, פתחו הטנקים באש. שלושה פגזים — שלוש פגיעות. מצב כוחותינו היה נחות. החייר שלנו היה עם הכוח הצפוני של הפלוגה המסייעת; פלוגה ג' אצה קדימה ותפסה עמדות בבתיים הקיצוניים. הכוח שבגבעת המגיד ירה בכיוון מזרח, וכאשר חלה רגיעה קצרה

נשלחה מחלקת טנקים שלנו לתפוס עמדות על גבעה 338. החייר, לעומת זאת, התמקם בעמדות טובות יותר, ממזרח לצומת.

במשך היום גילו אנשינו חוליה סורית בטרסה מקבילה לגבעה 338, וצמודה אליה. ארון הורה לאפי, שהפך בינתיים לבכיר ביותר בכוח שלו, לצאת בראש כוח עלי־מנת לחסלה. בנוי, ששהה בקורס מ־פים וחזר ליחידתו בפרוץ המלחמה, היה למ־פ. אפי, שהיה מ־מ בכיר, נעשה סמ־פ. כעת יצא בראש מספר חיילים לחסל את החוליה הסורית. בהיתקלות נהרגו אלכס רחני־שטיין, יונה ליביק ויגאל חדר.

שני זחל־מים יצאו תחת חיפוי אש לסרוק את השטח ולחלץ את הנפגעים. הם נתקלו בחוליה הסורית, השליכו לעברה רימונים ואת רובה השמידו. החוליה, שמנה 16—18 איש, נכנעה מיד. הנותרים בחיים הרימו את ידיהם. לאנשינו היה רצון לנקום — על הדם ששפכו סורים אלה. אולם, ההוראה במכשיר הקשר היתה חדי־משמעית: „לא להרוג חייל המרים את ידיו“ השבויים באספו ונלקחו על־ידינו.

הסורים תקפו בעיקר ממזרח. הם חשו, שבכביש היורד דרך 338, זה לא יילך להם. הם ניסו, איפוא, לחסום צירים, לאגוף ולבוא דרך בית קבר השית. הטנקים הסורים, שנעו בשטח המזרחי נפגעו על־ידי הטנקים הישראליים, שניצבו במרחק רב־משם.

ביום השלישי התנהלה הלחימה בעיקר בבתיים, וככל שאנשינו התקדמו — נסוגו הסורים. הארטילריה שלנו, מצד אחד, והטנקים והחייר מצד שני, קטלו בסורים קטל רב. האש ניחתה ופגעה בחורשה, שבה היה ריכוז של כוח סורי גדול. קרב זה נמשך כשמונה שעות הסתיים רק ב־14.00. „זה היה יום מתיש“, ייזכרו הלוחמים.

תמונות לויין של אזור ההתקפות

מיקרא: 1 — גבעת המגיד; 2 — מרכז הכפר; 3 — בית-הספר; 4 — הצומת.

אלי עם חייליו

דהן אלי ז"ל

יְזַכֵּר

יְזַכֵּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנָיו וּבְנוֹתָיו
 אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בְּמַאֲבָק עַל הַמְּדִינָה בַדְרָה
 וְאֶת חֵילֵי צְבָא-הַגְּנָה-לְיִשְׂרָאֵל
 אֲשֶׁר נָפְלוּ בְּמִלְחָמוֹת יִשְׂרָאֵל.

יְזַכֵּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזֵרְעוֹ
 וְיַאֲבֵל עַל זֵיו הָעֲלוּמִים וְחֻמְדַּת הַגְּבוּרָה.
 וְקִדְשֵׁת הַרְצוֹן וּמְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ
 אֲשֶׁר נִסְפוּ בְּמַעֲרֻכוֹת הַכְּבִדּוֹת.

יִהְיוּ גְבוּרֵי הַדְּרוֹר וְהַנְּצַחֵן
 הַנְּאֻמָּנִים וְהָאֻמִּיצִים
 חַתוּמִּים בְּלֵב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר.

פגשתי אותו בלילה המדבר.
יפה שקיצת-ענה לילה עצוב.
זיכרתי לו ציץ וכבשה על נייר,
והוא הביט לי ששום.
הנסיך הקטן מפלוגה ב'
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח.
כאשר ששנינו הן קוצים כצת
ולבו הקטן יקפא כקרח.
ואם אי-פעם תגיעו לכאן
תדעו, שכאן הוא חרש צנח.
קוף הנפילה מצולם לא נשמע
באלף החוף הרק.
והיה אם יופיע שם ילד קטן
ששנינו שותקות ושיצר לו להוב,
תדעו שזה הוא - הוסיטו לו יד
ולטפו את אבק-המדבר מצנינו.
חסד קטן צימי תעשו:
כתבו נא מהר לכל אמהותינו,
הנסיך הקטן הנה חזר אלינו.
הנסיך הקטן מפלוגה ב'
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח:
כאשר ששנינו מתייבחות כצת,
כי לבו הקטן קפא כקרח.